

„Ó mennyi csönd van némely alkonyatban,

Mennyi derű és mennyi nyugalom"

Juhász Gyula

Személyes barátom, de bátran mondhatnánk: mindannyiunk barátja, ki nyugodt, kimért léptekkel rőtta mindig a város utcáit, melynek majdnem minden házát, épületét, azok jelenlegi és egykori lakóit is úgy ismerte, hogy egyenként tudta beilleszteni őket abba a nagy közös városképbe, amely számára nemcsak utcákat, járdákat, kirakatokat, kapualjakat jelentett, hanem olyan emberi sorsok szövevényét is, amely meghatározta a mindenkori Székelyudvarhelyt.

Benne élt a városban és egy egész város élt őbenne. De nemcsak a város, hanem az egész Udvarhelyszék is érdekelte, sőt még azon túlra is kitekintése volt, hiszen ahhoz hasonló alapossggal ismerte és ismertette meg velünk Csíkszeredát vagy Gyergyószentmiklóst is.

Képzettsége révén tanár, ki nemzedékek sorait oktatta, nevelte emberséggel, szeretettel. Nem csoda, hogy sokan ismerték és mindannyian hamar megnyíltak számára, amikor adatok után kutatott.

Jó-szemű, az értékekre és mulandóságukra érzékeny fotósként járta be Udvarhelyszék településeit, hogy **Szabó Barna** kollégájával szinkronszöveges diasorozatokban tegye közkinccsé (mindannyiunk számára elérhetővé) még a politikailag legmegbízhatatlanabb időkben is mindazt, ami **Orbán Balázs** óta megváltozott vagy változatlanul maradt. Ugyancsak a biztos családi háttér tudatában járt ki rendszeresen a szejkei kapusor alá, mely megvalósításának egyik korifeusa is volt és megbízható történeti és helyismeretekkel látta el az arra járó turistákat.

Mindenki kedvelte és szerette egyszerűségét, nem hivalkodó emberi mivoltát, csodálta naprakész tudását és készségét e tudás átadására. Azon nagy öregek sorába tartozott, akihez bátran lehetett fordulni család- és várostörténeti kérdésekben. A kisebb nagyobb ilyen vonatkozású cikkei mellett, nevét a képes várostörténetek tették még ismertebbé, amelyek Székelyudvarhelyt, Székelykeresztúrt, Csíkszeredát és Gyergyószentmiklóst mutatták be olvasmányosan, újíto szerkesztési módban. Könyvei mind a mai napig forrását jelentik mások által később megjelentetett kisebb írásoknak.

Aztán, pár éve Vofkori György már nem mutatta magát városunk utcáin. Mindannyian hiányoltuk. Röpké emberi találkozások során sokan érdeklődtek személye és hogyléte felől. A hírek hallatán mindenki csak reménykedett felépülésében, melyért oly sokat tett kedves párja. Szervezete eddig bírta a küzdelmet a betegséggel.

Történeti munkássága elismeréseként 1998-ban Székelyudvarhely város Pro Urbe Díját, tanári munkája elismeréséül pedig a Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége Ezüstgyopár Díját nyerte el.

2012 májusában alulírottnak jutott az a szerencse, hogy méltathatta Vofkori Györgyöt, amikor

munkássága elismeréseként Hargita Megye Tanácsa Thamó Csaba javaslatára Márton Áron-emlékérem adományozásával tüntette ki. Az akkori kedves kötelesség, mára fájó megemlékezéssé sajdul, midőn szavainkat akadozva keresve végső búcsúírássra készítetjük tollunk.

Részünkről csak azt kívánjuk, hogy fogadóképes televény talajba hulljon megkezdett munkásságának gyümölcse!

Gyuri barátunk, az örök emlékezés kísérsen!

Róth András Lajos, 2016.10.02.

Elhunyt Vofkori György – Ki volt ő? [Tudj meg róla többet a tények tükrében.](#)